

za blagajnika Furbas Jože, za odbornika Znidarič Filip in Janžekovič Franc ml. Želimo, da bodo zopet na novo izvoljeni tovariši držali red in disciplino, kakor so dosedaj in gospodarili v dobrobit društva in v pomoč bližnjemu. Umrli sta nam lansko leto dva dobra in agilna tovariša: podnačelnik Janžekovič Tomaž in orodničar Habjanič Tomaž. Komaj se je leto 1933 začelo, smo že zopet izgubili 4. januarja ustanovnega in podpornega člana g. Miki Ivana. Naj počiva v miru!

Sv. Vid pri Ptuj. V soboto dne 21. januarja smo pokopali daleč okoli znanega trgovca in posestnika z Brega Antona Rop. Pokojni je bolehal par mesecev in je silno trpel. Prijatelji so ga hodili obiskovat, vsem se je smilil pridni mož, ki je toliko trpel. Njegov pogreb je bil, kako je bil priljubljen. Cela procesija prijateljev in znancev ga je spremljala na zadnji poti. Cerkveni pevci so pred hišo in na grobu pod vodstvom g. organista Begleza reslepo zapeli v slovo. Tako veličastnih pogrebov je pri nas malo. — Obenem z Ropom smo spremili k večnemu počoju znano staro Rozo Kranjc iz Tržca. Dobra žena je bila stara 83 let in pol. Tudi ona je imela lep pogreb, tudi njej so pevci zapeli na grobu. Naj počiva v miru dobra žena! — Letošnje leto imamo že 11 mrljcev. Smrt zelo pobira, posebno stare.

Polenšak pri Ptuj. Kakor povsod, čutimo tudi mi težko gospodarsko stisko in to tembolj, ker je naša okolica lansko leto silno trpela vsled celoletne hude suše. Ni skoraj gospodarja, kateremu ne bi primanjkovalo potrebnega živeža, predvsem za živino. V tem pomanjkanju nas dnevno nadlegujejo razni brezposelni, potrebni in mnogo tudi nepotrebni. Pa kaj jim naj dajemo? Čudimo se, kako bi naj podpirali druge, ko pa je že itak sprašanje našega gospodarstva jako kritično. — V teh težkih časih pa tudi ne manjka takih, ki si kaj radi vzamejo tam, kjer si svoj živi dan niso nikdar nič shranili. V zadnjem času so odnesli novo, šele pred meseci kupljeno dvokolo mizarju Alojzu Viher iz Bracelavec. Izdrli so zapah na kletnih vratih ter brezskrbno in nemoteno z njim pobrisali v temno noč. Upa pa se, da ti tički na spomlad ne bodo dolgo kolesarili. Temeljita zanjka, ki jim je nastavljena, jih bo tudi ujela. Potrebno je, da oblast poskrbi nameravane legitimacije in kolesno vidno številko. Enaka usoda je tudi zadela našega banovinskega cestarja. Za par minut je pustil kolo zunaj pred gostilno g. Šori in to priložnost je porabil nek uzmovič ter izginil s kolesom. Tem občutnejše je bilo to za cestarja, ki je imel to kolo izposojeno in je moral zato lastniku kolesa kupiti drugo, novo kolo. Tudi prijatelj kurjih pečenk ne manjka. Marsikje se sliši, da skrivnostno izginjajo lepe kokoške. Nekateri dandanes kradejo kakor srake in vsaka, še tako kunstna ključavnica popusti pred takimi kradi-mojstri. Oblast bo morala na take ljudi bolj paziti in dobljene krivce bolj strogo kaznovati. — Dne 23. januarja smo imeli veselo poroko. Poročena je bila mladenka Kata Kelenc z F. Majcenom iz Podgorec. Prva nevesta v tem novem letu, a še ta nam je mahnila preko domače meje tja dol k Sv. Lenartu. Želimo mlademu paru na poti zakonskega življenja obilo sreče in zadovoljnosti. Kakor je videti v tem predpustnem času ne bomo Polenšani imeli dosti gostij, čeravno nam tudi kandidatinj za zakonski jarem ne manjka.

Radi splošne krize so znatno padle na Holandskem cene svinjam. Vse prašiče, katerih ne morejo prodati, zaznamujejo na ušesih.

Zgornja Sv. Kungota. Dne 18. decembra preteklega leta je privedla tukajšnja šola dve bo-

žični igrici z deklamacijami in petjem. Režijo sta imeli učiteljci gđc. Ivanka Rečnik in Matilda Beloglavec. Prireditelj je popolnoma uspela ter prinesla tako šolski mladini kot staršem urice čistega veselja in božičnega nastroja. Prisrčna hvala Prosvetnemu društvu ter njegovemu predsedniku pred. g. Francišeku Magdiču za prepustitev dvorane in odra! Dne 16. januarja 1933 se je vršila božičnica za revne šolske otroke. Obdarovanih je bilo 127 šolskih otrok z različnim blagom in božičnim kruhom v skupni vrednosti okoli 3000 Din. Da se je vršila božičnica v tem obsegu, gre iskrena zahvala: banski upravi, Družbi sv. Cirila in Metoda, vsem vaščanom, ki so darovali večje ali manjše zneske, g. trgovcu Josipu Senekoviču in gđc. trgovki Anici Leber, ki sta velikodušno darovala mnogo blaga, županstvu občine Zgornja Sv. Kungota ter g. avtopodjetniku in pekovskemu mojstru Rudolfu Smonigu v Svačini. Nakup, razdelitev blaga in okrasitev božičnega drevesa sta izvedli v občo zadovoljnost obe gđc. učiteljci. Naj Bog vsem stotero povrni po besedah sv. evangelija: Kar ste enimu mojih najmanjših storili, ste meni storili! — Šolsko upraviteljstvo.

vadno zapel vreščavo, se je oglasil danes v slovo prav rahlo; tako obotavlja se in počasi je odprla mati vrata.

Na dvorišču je čakal hlapec s kočijo in z dvema najboljšima konjema. Karlov kovčeg je bil že na vozu, tudi popotna torbica učiteljeva, po katero je bil šel sinoči hlapec. Le starčka še ni bilo. Srečal je bil namreč medtem na poti po vasi mlado graščakovo hčerko s Kolovca.

— — —
»Tako zgodaj že v vasi, Ema?»

»Ponoči sem bila pri stari Golobovki. Bolna je in čisto zapuščena. Pa sem ostala pri njej.«

»Čudovit otrok! Bolnikom streči je najtežje na svetu. In to opravljaš ti, ki si stara šele šestnajst let.«

»Skoraj sedemnajst že.«

»No, da — sedemnajst! V teh letih imajo deklice vse kaj drugega v mislih, kakor pa bedeti pri starih, onemoglih ženskah. To imaš po svoji materi, Ema; ona je bila dobri angel v vasi. Le da je umrla tako zgodaj. Ni mogla prebo-

leti, da je tvoj brat padel. Dvajset in štiri je bil star, ali ne, ko je padel...«

»Dvajset in eno,« je tiho odgovorila deklica.

»Dvajset in eno! Vojna! Dvajset in eno!«

Nato ji je učitelj povedal, da gre sedaj k Colnarjevim in da bo odpeljal Karla v šolo. Fant da ne mara več v prejšnjo gimnazijo nazaj, česar pa mu nihče ne sme zameriti.

»Saj se poznata?«

Ema je rahlo zardela. Ko je še hodila v licej, je večkrat srečala Karla v mestu. Navadno sta šla le s pozdravom eden mimo drugega, in če sta kdaj izpregovorila besedo, so bila to le vprašanja in odgovori, ki so se tikala zdravja in doma.

Vselej sta bila vesela, če sta se videla, in vendar sta bila vedno v čudni zadregi. To je tisti čas v človeškem življenju, ko so se anemone in zvončki že osuli, žarke rože pa še niso zažarele. Pohlevne vijolice so že tu, toda tudi te že močno in omamljivo diše po mladi ljubezni. Mogoče je ta ljubezen najslajša v vsem človeškem življenju.

Dalje sledi.

župana. Hitro so sklicali sejo občinskih očetov, da bi zaklad dvignili. Pavliha se je tiho zmuznil pod galerijo, od koder je vse videl, ne da bi ga kdo zapazil. Zabojo so s težavo odprli. Kaj je bilo notri? Samo kamenje. — Gospodje so se spogledali, trgovec je kar tulil od jeze. Stekel je domov, da bi mrtveca vrget na cesto, ali niga bilo nikjer.

Pavliha jo je hitro odkuril in ni ga bilo več domov.

Pregovori.

Učitelj: »Tu beremo: Ni vse zlato, kar se sveti! Povejte kak primer!«

Mihec: »Vaše hlače, g. učitelj.«

— —